

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. január 7.

AZ ÉLET IGÉJE – 2018. január

„**Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje**” (Kiv 15,6) - Mózes énekének egyik sorát idézi az Ószövetségből, amikor Izrael magasztalja Istent, mert megsegítette népét története során. Ez a himnusz elbeszéli Isten hatalmas tetteit népének üdvösségére az egyiptomi fogságból való szabadulástól kezdve egészen megérkezéséig az ígért földjére. - Útja során sok nehézséggel és szenvedéssel kellett szembenézniük, de végig Isten biztos keze vezette őket, néhány olyan ember közreműködésével, mint Mózes és József, akik Isten üdvösségtervének szolgálatába álltak.

„**Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje**” - Amikor a hatalom erejéről van szó, hajlamosak vagyunk olyan erőre gondolni, amely gyakran elnyomással, emberek és népek közötti harccal párosul. Isten ígéje azonban feltárja előttünk, hogy az igazi erő a szeretet, ahogy azt Jézusban láthatjuk. Ő egészen a halálig élte végig az emberlét tapasztalatát, hogy szabadulást hozzon, és elvezessen az Atyával való találkozásra. Neki köszönhetően megmutatkozott Isten szeretetének ereje az emberek iránt.

„**Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje**” - Ha önmagunkra tekintünk, őszintén be kell ismernünk a korlátainkat. Emberi törekvésünk tagadhatatlan, akár testi, akár lelki, pszichikai vagy kapcsolati téren. De épp ebben tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, mert gyermekeinek, minden embernek a boldogulását akarja, és kész erejével segítségére lenni azoknak, akik sorsukat szelíden leteszik a kezébe, hogy előmozdítsák a béke, a közjó és a testvériség ügyét. - Nagy bölcsességgel választották ki ezt az ígét a keresztények egységéért való imahét mottójául. Mennyi szenvedést okoztunk egymásnak kölcsönösen évszázadokon át, növeltük ezzel a szakadást, a gyanakvást és megosztottuk a családokat és a közösségeket.

„**Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje**” - Szükségünk van az imára, hogy kérjük az egység kegyelmét, mint Isten ajándékát; ugyanakkor föl is ajánlhatjuk magunkat, hogy szeretetének eszközei legyünk a hidak építésében. 2002-ben Genfben az Egyházak Világtanácsának ülésén felkérték Chiara Lubichot, hogy mondja el ezzel kapcsolatban a gondolatait és a tapasztalatát. Most ebből idézünk: „A dialógust a következőképpen folytatjuk: mindenekelőtt azonos szintre helyezkedünk a beszélgetőtársunkkal, bárki legyen is az. Aztán meghallgatjuk őt, teljes űrt teremtve magunkban. (...) Ily módon magunkba fogadjuk a másikat, és megértjük őt. (...) Mivel szeretettel hallgattuk meg, ő is kedvet kap ahhoz, hogy meghallgassa, amit mi mondunk.”^[1] - E hónapban használjuk ki a mindennapos lehetőségeinket, és szójuk szorosabbra, vagy vegyük fel újra a kapcsolatot azokkal, akikkel nem azonos egyházhöz tartozunk, közeledjünk tisztelettel és barátsággal ezekhez az emberekhez és családokhoz. - És miért ne közeledhetnénk imával és ugyanilyen gyakorlattal a belső ellentétek felé is saját egyházi közösségünkben, vagy akár a politikában, a társadalom különböző területein vagy a családban is? Akkor mi is örömmel mondhatjuk majd: „**Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje**”.

Letizia Magri

[1] vö. C. Lubich, „Az egység és az Elhagyott Jézus a közösségi lelkiség alapjai”, Genf, 2002. október 28.

BEVEZETÉS A 2018-AS IMAHÉT TÉMÁJÁBA

„**Jobbod, Uram, dicső az erőtől...**” /

„**Uram, a jobbod kitűnik erejével...**” (2Móz/Kiv 15,6)

A Karib-térség Az egyik őslakos népcsoport – a kalinagok, korábban karibok – nevét viselő jelenlegi Karib-térség bonyolult sajátosságokkal rendelkezik. A nagy földrajzi kiterjedésű terület szigeteket és szárazföldet, gazdag és változatos etnikai, nyelvi és vallási hagyományokat foglal

magában. Politikailag is rendkívüli változatos jellemzőt tudhat magáénak, beleértve a különböző kormányzati és alkotmányos intézkedéseket, kezdve a gyarmati függőségtől (brit, holland, francia, amerikai) a köztársasági nemzet államokig. A jelenlegi Karib-térségen mély nyomott hagyott a gyarmati kizsákmányolás embertelensége. A kereskedelmi nyereség agresszív hajszolása során a gyarmatosítók brutális rendszereket törvényesítettek, amelyekben emberekkel és kényszermunkájukkal kereskedtek. Kezdetben ez a gyakorlat rabszolgasorba taszította, megtizedelte és néhány esetben ki is irtotta a terület bennszülött lakosságát. Ezt követte az afrikaiak rabigába hajtása, majd az Indiából és Kínából érkezőkkel kötött „munkaszerződés” embertelen intézménye.

A gyarmati rendszer valamennyi szakaszában a gyarmatosítók megpróbálták megfosztani elidegeníthetetlen jogaiktól a leigázott népeket: önazonosságuktól, emberi méltóságuktól, szabadságuktól és önmeghatározásuktól. Az afrikaiak rabságba döntése nem egyszerűen a munkaerő egyik helyről a másikra történőszállítását jelentette. Az Isten adta emberi méltóságot megsértve áruvá tette az ember személyét, ezzel pedig az egyik embert a másik tulajdonává. Azzal a szemlélettel, hogy a rabszolgasorba taszított ember csak tulajdon, egyéb dolgok is együtt jártak, amelyek az afrikai embert megfosztották emberi mivoltától. Ilyen volt a kultúrához és a vallásgyakorlásához való jog, vagy a házassághoz és a családi élethez való jog megtagadása. Sajnálatos módon a gyarmatosítás és rabszolgaság ötszáz éve alatt a területen végzett keresztény missziói munka – egyes kivételektől eltekintve – szorosan kötődött ehhez az embertelen rendszerhez, és sokféleképpen aláátamasztotta vagy megerősítette azt. Azok, akik elhozták erre a területre a Bibliát, arra használták, hogy ebből igazolják a szolgaságban élő népek leigázását. Eközben a rabszolgasorsra juttatottak kezében bátorító erő lett a Biblia, bizonyosságot adott, hogy Isten az ő oldalukon áll, és majd szabadságra vezeti őket.

„MIKÖZTÜNK LAKOTT”

– **Karácsonyi ebéd a Szent Egyed közösséggel**

December 25-én rendezte meg a római alapítású Szent Egyed közösség budapesti csoportja hagyományos karácsonyi ebédjét, amelyen időseket, betegeket, menekülteket és szegényeket látott vendégül a templomunkban. Ünnepi misét Tóni atya celebrálta.

Az asztal körül hatan telepszünk le. Van, akit már ismerek az utcai szolgálatból, van, akivel először találkozom. Marika csendes, eleinte meghúzza magát az asztal legszélső részén, ahol éppen adódott egy hely számára. Balázs és Ildi régóta a közösség barátai, minden szerdán eljönnek a Gát utcai templomba, ahol velünk imádkoznak és ahol meleg vacsorával várjuk őket. Zolit is több éve ismerjük, barátjával korábban a szerdai szolgálatba is bekapcsolódott, s mindig eljöttek a karácsonyi ebédekre. Árpi most kórházban van. Találkozásunk pillanatában Zoli első kérdése is rá vonatkozik, majd meséli, hogy 23-án járt bent nála utoljára. Andi nagyon keveset beszél, az ebéd során egyszer nyílik meg igazán, amikor húszéves fiáról mesél.

Az asztal az eucharisztikus lakoma folytatása – erre hívta fel a figyelmet a mise végén Tóni atya és Szőke Péter is, a Szent Egyed közösség budapesti felelőse. Az atya a mise prédikációjában a János-evangélium elejéről osztotta meg gondolatait, hangsúlyozva, hogy karácsonykor az Ige megtestesülését ünnepeljük, aki valóban egy lett miközülünk, aki lakást vett nálunk, és aki újra és újra szállást keres a szívünkben. A Szent Egyed közösség ennek alapján vallja, hogy minden szegényben, kirekesztett emberben, elesettben és betegben az Úr maga van jelen, így az ünnepre megterített asztal a befogadás és a testvériség konkrét megvalósulása.

Végignézve a templomban megterített asztalokon, a sok ismerős és ismeretlen arc között van egy, amely megragadja a tekintetet: az a Jézus-ikon, amely előtt a közösség rendszeres imádságait tartja. Az ikon jelenléte összekapcsol mindannyiunkat: egyetlen tekintet

fogja egybe találkozásainkat, mosolyunkat, gesztusainkat, amelyekben megosztjuk önmagunkat szegény testvéreinkkel. S valójában, kitéve magunkat a találkozásoknak, észrevétlenül válunk mi, befogadók befogadottakká, akiknek nincs semmijük, amit ne kaptak volna, és amit ugyanúgy mint ingyenes ajándékot adhatunk vissza másoknak.

Marikát megérinti az ünnepi asztal látványa, egészen meghatódik a fogadtatáson. Ebéd közben elmeséli, hogy egy barátja hívta el a közösség egyik ebédjére, amelyet havonta rendezünk a Gát utcai Kanízsiusz Szent Péter-templomban. Most szintén Erzsike hívására érkezett a közös ünneplésre.

Ebéd közben a közösség tagjai műsorral kedveskednek a vendégek számára: a béke iskolájába járó gyerekek a közösséghez tartozó családokkal együtt pásztorjátékot adnak elő, a közösség tagjaiból verbuválódott kórus karácsonyi dalokkal készült, majd elhangzik egy fuvola-cselló-zongora trió is. Anikó Sík Sándor versét szavalja, később pedig az idősek otthonának egyik lakója énekel. A zenés műsor után meglepetésben van részünk: Bíró László püspök látogat el a közösséghez, s néhány kedves történettel ajándékozza meg a résztvevőket.

A minden évben gondosan csomagolt ajándékok idén sem maradnak el: Balázst és Ildit két új táskával lepi meg a közösség, amelyekbe rögtön be is pakolnak. Többen kapnak meleg sapkát és kesztyűt, meleg zoknit. Ezeknek Ignác bácsi, egy másik asztalnál helyet foglalt idős barátunk is nagyon örül. Vele sokszor találkoztunk a Váci utcában és a Duna korzón, még soha nem vett részt a karácsonyi ebéden. Józsi bácsi, aki rendszerint a Margit-híd pesti lábához közel, a Váci utca végén ücsörög esténként, elmondta: nem is emlékszik, mikor kapott utoljára becsomagolt ajándékot. Nagy az öröm!

Szóke Péter az ebéd végén megköszöni a vendégek részvételét, és röviden bemutat három fiatalot, akik közül ketten Afrikából, egy másik fiú pedig Szíriából érkezett. A Nigériából érkezett lány, Kate jelenleg a Péterfy kórházban dolgozik ápolóként, Etienne, a Guineából származó fiú Szegeden tanul nemzetközi kapcsolatok szakirányon. A szíriai Radzsab a gödöllői egyetemen gépészmérnöknek tanul. Muszlimként is fontosnak tartotta, hogy részt vegyen a közösség ebédjén, hiszen a karácsony számára is ünnep. Megköszöni, hogy a közösséggel együtt imádkozhat a békéért. A három fiatalon kívül egy kubai család is részt vett a szentmisén és ebéden.

A templomi hideg és a nagy tér ellenére mindannyian otthon vagyunk itt. Akár van földi hajlékunk, akár nincsen, ma a születés csodáját ünnepeelve mindannyian pásztorok vagyunk, akik a jászol melegét keressük, és amelyet társaink egy-egy elejtett, kedves szavában, mosolyában, ajándékozó gesztusában, érintésében és könnyeiben fedezhetünk fel. *Várkonyi Borbála/MKurír*